

Γιώτα Ιωαννίδου

Αφιερωμένο σε όλες τις βιασμένες, δολοφονημένες «Ελένες, Μαρίες και Σινγκ» που βαραίνουν την κοινωνική συνείδηση αδικαίωτες. Γιατί η κοινωνία οφείλει να διασώσει τη μνήμη και το δίκιο τους από την πανδημία της αποξένωσης και του ανταγωνισμού, αν θέλει να διασώσει τον εαυτό της.

«**Α**ς επικρατήσει δικαιοσύνη κι ας χαθεί ο κόσμος όλος». Είναι φορές που κάποια πράγματα συμπυκνώνουν όλη την ουσία της κρίσης των ανθρώπινων σχέσεων του καιρού μας και την στήνουν απέναντί μας, σαν καθρέφτη. Για να την δούμε θέλουμε, δε θέλουμε. Μοιάζουν με κραυγές. Δυσδιάκριτο αν είναι απόγνωσης ή ανακούφισης. Βιώνουμε ένα αξεδιάλυτο κουβάρι έντονων, αντιφατικών συναισθημάτων που σπάζει όμως τον καθρέφτη και αφήνει ένα ίχνος δικαίωσης στις ρωγμές του.

Κάπως έτσι πιστεύω νιώσαμε πολλοί με την εξέλιξη και την κατάληξη της δίκης για τον αποτρόπαιο βιασμό και τη στυγερή δολοφονία της δεκαεννιάχρονης Ελένης Τοπαλούδη. Παρότι ο πρόεδρος του δικηγορικού συλλόγου κατήγγειλε την εισαγγελέα για ατόπημα και ο υφυπουργός παρά τω πρωθυπουργώ και πρώην γενικός διευθυντής του ΣΕΒ, κάλεσε την εισαγγελέα στην τάξη, μιλώντας για αγόρευση που παραπέμπει σε «λαϊκές απογευματινές»(!), «παρεμβαίνοντας στο έργο της δικαιοσύνης». Ανομολόγητα, ο κόσμος των ισχυρών αναρωτιέται πώς είναι δυνατόν η εισαγγελέας να μην αποδέχεται τα δικονομικά επιχειρήματα των διασταλτικών ερμηνειών και των ελαφρυντικών από το παράθυρο για τους βιαστές-δολοφόνους, πολύ περισσότερο που ο ένας εξ αυτών είναι γόνος της υψηλής κοινωνίας, οικογένειας φίλα προσκείμενης στην κυβερνητική παράταξη;

Αυτός είναι ο πολιτισμένος αστικός κόσμος μας σήμερα, κυρίες και κύριοι. Θεωρεί ότι έχει εξουσία επί των σωμάτων και των θελήσεων των άλλων και οι βιασμοί ή οι γυναικοκτονίες δεν είναι παρά παράπλευρες απώλειες σε ένα παιχνίδι επιβολής ρόλων, ανάμεσα σε κατώτερα και ανώτερα όντα. Κάποιοι ανήκουν πάντα στη δεύτερη κατηγορία. Εξ άλλου η

κυρίαρχη προσπάθεια δικαιολόγησης της «κουλτούρας του βιασμού» είναι πάντα παρούσα για να μετριάξει τις ευθύνες του θύτη ή και να τις χρεώνει στο ίδιο το θύμα. Στις λίγες περιπτώσεις που τα θύματα έφτασαν μέχρι τα δικαστήρια, πάντα ακούγονται: «Το έπαιζε δύσκολη», «Τα ήθελε και τα έπαθε», «Ντυνόταν προκλητικά»... Και πρέπει να ξεπεραστεί και το «εμπόδιο» των αστυνομικών και ανακριτικών αρχών που συνήθως υπογραμμίζουν τα παραπάνω, παραβλέπουν στοιχεία και αποθαρρύνουν από καταγγελίες όσα θύματα επιμένουν να μην αποδεχθούν την ενοχή τους.

Ο βιασμός είναι η πιο αποτρόπαια εικόνα μιας κοινωνίας που παρακμάζει και κατακρεουργεί τις ανθρώπινες σχέσεις

Ο βιασμός δεν είναι απλά μια ακραία μορφή εγκληματικότητας. Ούτε πρόκειται για υπό συζήτηση έγκλημα, αν δεν οδηγήσει σε βλάβη της σωματικής ακεραιότητας του θύματος ή δεν μπορεί να αποδειχθεί ότι δεν έγινε με τη συναίνεσή του. Ούτε αποτελεί επιχείρημα δικαιολόγησής του η ύπαρξη πρότερου ερωτικού βίου από την πλευρά του θύματος ή οι συζυγικές σχέσεις με το θύτη.

Σε κάθε περίπτωση επιχειρεί να καταλύσει κάθε ανθρώπινη αξία. Να εκμηδενίσει κάθε διάσταση της ανθρώπινης υπόστασης. Να ευτελίσει την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, να ποδοπατήσει, να υποτάξει όχι μόνο το σώμα αλλά τις ιδιότητες του ανθρώπου που τον καθιστούν τέτοιον. Να παραβιάσει και να λεηλατήσει την ερωτική διάθεση, τα αισθήματα και την ομορφιά που συνοδεύουν την ικανοποίησή τους, μετατρέποντάς την σε αποστροφή.

Είναι η πιο αποτρόπαια εικόνα μιας κοινωνίας που παρακμάζει και κατακρεουργεί τις ανθρώπινες σχέσεις, μετατρέποντάς τες σε πεδίο άσκησης της πιο αμείλικτης ιδιοκτησίας. Που αναπαράγει καθημερινά τις έμφυλες διακρίσεις και καταπιέσεις, υπογραμμίζοντας το συνολικό εκμεταλλευτικό του χαρακτήρα.

Και τα όνειρα, οι προσδοκίες, οι αναζητήσεις και τα θέλω της κάθε Ελένης; Που «όταν λείπει όχι, εννοεί όχι» και το υπερασπίζει βάζοντας στην Προκρούστεια κλίνη του θανάτου τα ατίθασα δεκαεννιά της χρόνια; Η κοινωνία οφείλει να τα διασώσει από την πανδημία της αποξένωσης και του ανταγωνισμού αν θέλει να διασώσει τον εαυτό της. Να τους δώσει τόπο να σταθούν και να ανθίσουν μαζί με τους ανθρώπους, στις σχέσεις αλληλεγγύης και ισότητας μεταξύ τους, σεβασμού και αυτοδιάθεσης του σώματος και του εαυτού εν συνόλω, μέσα σε αυτές. Με βαθύ ερωτισμό, ανάπτυξη της σεξουαλικότητάς τους ελεύθερη από

θρησκευτικά, πολιτισμικά ή άλλα στερεότυπα, αγάπη και ομορφιά. Και αυτό είναι δικαίωμα όλων. Όχι μόνο των «αφίλητων παρθένων».

Θα πρέπει ο καθένας και η καθεμιά μας να κουβαλήσει μια Ελένη, μια Μαρία, μια Σινγκ μέσα του, μαζί του. Στο προσκεφάλι των παιδιών όταν τους εξιστορεί τα της ζωής με παραμύθια. Στις σχολικές αίθουσες και στην κοινωνία της τάξης. Στην καθημερινότητα που μας τραβά από συνήθεια κι ανάγκη. Για να φτιαχτεί ένας κόσμος που η απόδοση δικαιοσύνης δεν θα τον χαλάει, αλλά θα τον ομορφαίνει.

Πηγή: **PRIN**